

OWRANG WEEKLY

پیک اورنگ

#11 • WEEK OF JULY 13, 2026

Cultural and Artistic News
from Near and Far

In this issue:

- MODERN TIMES AT NINETY
- PERSONA AT SIXTY
- THE BLIND OWL AT NINETY

• «عصر جدید» در نود سالگی

• «پرسونا» در شصت سالگی

• «بوف کور» در نود سالگی

در این شماره - IN THIS ISSUE

Table of Contents

فهرست مطالب

01 Story of the Week	داستان هفته
02 Preface	سرآغاز سخن
03 Poem of the Week	شعر هفته
04 Art	هنر
05 Cinema	سینما
06 Music	موسیقی
07 Theater	تئاتر
08 Books	کتاب
09 Local News	اخبار محلی
10 Upcoming Events	رویدادها

Owring Weekly is a nonprofit cultural publication. News items are curated from public and reputable sources and credited to them. Opinions expressed belong to the original authors and publications, not to Owring Institute. Links are provided for information only and are not endorsements.

پیک اورنگ یک نشریه‌ی فرهنگی غیرانتفاعی است. اخبار از منابع عمومی و معتبر گردآوری و به آن‌ها ارجاع داده شده است. نظرات بیان‌شده متعلق به نویسندگان و نشریات اصلی است، نه مؤسسه‌ی اورنگ. پیوندها فقط جنبه‌ی اطلاع‌رسانی دارند و به‌منزله‌ی تأیید نیستند.

CINEMA

Modern Times: Chaplin and the Human Among the Gears

Ninety years ago, in February 1936, Charlie Chaplin's *Modern Times* showed a small worker caught among the gears of a giant factory. Cinema's familiar Tramp tightens bolt after bolt until the machine itself swallows him: an image born of comedy that became one of the twentieth century's clearest pictures of man and industry. It is easy to reduce Chaplin to a few signs: the baggy trousers, the oversized shoes, the little hat, the cane, the famous mustache. But these are only the surface. Behind that comic face lay a bitter education in poverty, homelessness, labor, hunger, and fear. The Little Tramp carried part of

Chaplin's own childhood: the poor districts of London, a father lost early, a mother whose illness separated her from her children. That past is what lifts the scene in *The Kid*, when the authorities tear the child from Charlie's arms, beyond simple melodrama; it is why, in *The Gold Rush*, when the starving Tramp dines on a leather boot as if it were a feast, laughter and pain

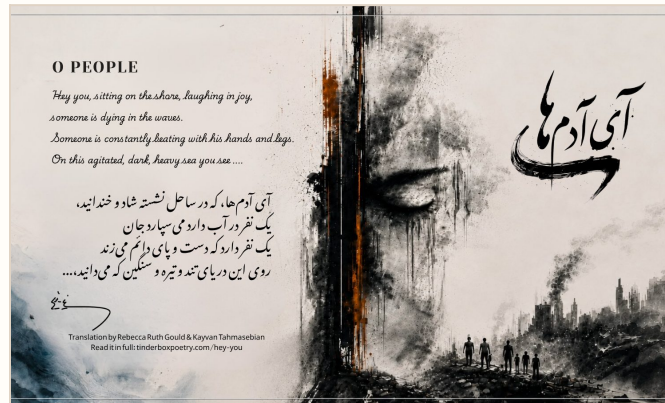
عصر جدید، چاپلین و آدمی در میان چرخ‌دنده‌ها

نود سال پیش، در فوریه ۱۹۳۶، چارلی چاپلین در «عصر جدید» کارگری کوچک را نشان داد که میان چرخ‌دنده‌های یک کارخانه غول‌آسا گیر افتاده است. ولگرد آشنای سینما پیچ می‌بندد و پیچ می‌بندد تا جایی که خود ماشین او را می‌بلعد. تصویری که از دل کمدی می‌آید اما به یکی از روشن‌ترین تصویرهای قرن بیستم از انسان و صنعت بدل می‌شود. چاپلین را آسان می‌شود به چند نشانه فروکاست: شلوار گشاد، کفش‌های بزرگ، کلاه کوچک، عصا و سبیل معروف. اما این‌ها فقط ظاهر ماجراست. پشت این صورت خنده‌دار، تجربه‌ای تلخ از فقر، بی‌خانمانی، کار، گرسنگی و ترس پنهان بود. ولگرد کوچولو بخشی از کودکی خود چاپلین را با خود داشت. کودکی در محله‌های فقیر لندن، با پدری که زود از دست رفت و مادری که بیماری او را از فرزندانش جدا کرد. همین گذشته است که در «پسر بچه» وقتی مأموران کودک را از آغوش چارلی جدا می‌کنند، صحنه را از یک ملودرام ساده فراتر می‌برد. یا در «جویندگان طلا» وقتی ولگرد از گرسنگی پوتین چرمی را مثل غذایی اشرافی می‌خورد، خنده و درد از هم جدا نمی‌مانند. چاپلین راهی پیدا می‌کرد تا از طریق کمدی عمق تراژدی را ملموس کند. انسانی کوچک اندام **ک ادامه**

Owring Editorial - Jul 16, 2026 - [Read full article](#)

سرآغاز سخن - PREFACE

یادداشت اورنگ EDITORIAL

رخند غروی By Rokhand Gharavi

A City Long Asleep

Nima Yushij, born Ali Esfandiari, came into the world in 1897 in the village of Yush, in Mazandaran, and died in Tehran in 1960. His place in Persian letters was forged in the passage of Persian poetry from the classical tradition into the modern world. In Nima's view, a poem begins from the direct experience of life: from what the poet sees with his own eyes, touches with his own skin, and lives in his own time.

The poet Manuchehr Atashi, in his selected poems, writes of Nima's work and his poetic revolution that many have learned the Nimaic form but have not grasped the meaning and truth of Nima's revolt. In Atashi's view, Nima bore no enmity toward the past; he broke tradition in order to build a new one, a tradition forever pregnant with a newer one still. Seen this way, Nima's legacy is not a set of fixed rules; it is the permanent possibility of innovation.

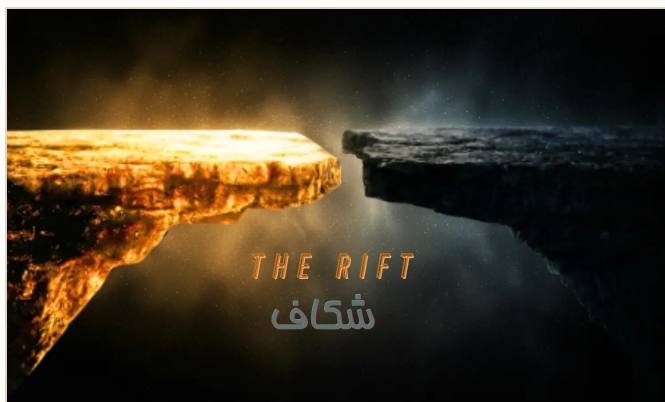
The poet Simin Behbahani, in her conversations with Naser Hariri published as Art and Literature Today, finds the source of this transformation in a way of seeing the world. She recalls that poets before Nima mostly saw **Read more**

شهر دیریست که رفته است به خواب

نیما یوشیج، با نام اصلی علی اسفندیاری، در سال ۱۲۷۶ در روستای یوش مازندران زاده شد و در سال ۱۳۳۸ در تهران درگذشت. جایگاه او در گذار شعر فارسی از سنت کلاسیک به جهان مدرن شکل گرفت. در نگاه نیما، شعر از تجربه مستقیم زندگی آغاز می‌شود؛ از آنچه شاعر با چشم خود می‌بیند، با پوست خود لمس می‌کند و در زمانه خویش زندگی می‌کند.

منوچهر آتشی در گزینه اشعار منوچهر آتشی، در توصیف آثار نیما و انقلاب شعری او، می‌نویسد که بسیاری قالب نیمایی را شناخته‌اند، اما معنا و حقیقت انقلاب نیما را دریافته‌اند. به باور آتشی، نیما با گذشته دشمنی نکرد؛ سنت را شکست تا سنتی تازه بسازد، سنتی که همواره آستن سنتی تازه‌تر باشد. در این نگاه، میراث نیما مجموعه‌ای از قواعد ثابت نیست؛ امکان نوآوری مداوم است.

سیمین بهبهانی در گفت‌وگوی خود با ناصر حریری در کتاب هنر و ادبیات امروز، سرچشمه این دگرگونی را در شیوه دیدن جهان می‌یابد. او یادآوری می‌کند که شاعران پیش از نیما غالباً طبیعت را از دریچه آثار گذشتگان می‌دیدند و تصویرهای آشنا را در شعر خود تکرار می‌کردند. نیما شاعر را از **بیشتر بخوانید**

By Sadegh Hatefi صادق هاتفی

شکاف

چگونه راه

افسانه ای ست

در قصه های عمه پیر

در شب مظلوم کودکی

که گوش را می نواخت

با بانگ خوش

تا پاس های دیر

...

در چمنزارهای خرم قصه

رخش - ناخدای دشت -

آگاه می نشست

تا پهلوان پیر

دریای خواب را

آرام طی کند

• • •

در کویرهای دور

مجنون

با خیال قامت لیلی

در زیر ابری از گردباد و شن

آسیمه می نشست

زنجیرهای سنت دیرینه می شکست

وشیرین قصه ها

ستاره عشق بود

تا بیستون

ز تیشه فرهاد جاودان شود

• • •

همراه کودکی

چه ها ، چه ها

چه ها

گذشت

چگونه شد که تیغ های خاربن

بنفشه را به خاک سپردند

وانگاه

بر مزار بیگناهی مظلوم

ناشیانه

فاتحه خواندند

ناگاه ، ناگهان

چه خستگان که نشستند

ناگاه

ناگهان

بیرون جهید زگردباد
توسن وحشی
و بادهای مهاجم
غبار را
تیره و ضخیم
میان فصل کشیدند

• • •

چنین شد «بهار»
از «بهار» جدا
و خزان
بی ریشه ای به فصل پیش
هوا ، یک سره سرما
گویی که انجماد زمستان
خیمه زد به باغ
به گل ، به ذهن ، به اذهان
بریده فصل
آغاز شد
بریده راه
این زمان رسید

• • •

بریده راه
افسانه نیست
اندوه ماندگی ست
آواز مرگ جوانی و زندگی ست

• • •

بریده راه

دره ای ست
پوشیده از امید کسان
مغموم ، مضطرب
پوشیده از جسد
که در مسیر تعفن
آرام می خزد

• • •

اینک تنفس دشوار
ضجه های درد
و کرکسی میان غبار
با دلمه های خون
به منقار
و چشم ها
این چشم های پاک
از چشم خانه ها
به خاک

• • •

قلبم
قلبم چه گس
چه تند می زند

اوین ، یکم بهمن ماه ۱۳۵۶

The Rift

How the road
is a fable
in the old aunt's tales

in the wronged night of childhood
caressing the ear
with its sweet call
until the late watches of the night

• • •

In the green meadows of the tale
Rakhsh, captain of the plain,
sat keeping watch
so the old champion
could cross the sea of sleep
in peace

• • •

In the far deserts
Majnun,
with the vision of Leyli's figure,
beneath a cloud of whirlwind and sand
sat restless,
breaking the chains of ancient custom
and Shirin of the tales
was the star of love,
so that Bisotun,
by Farhad's pick, would live forever

• • •

Alongside childhood
what things, what things,
what things
passed
How did it happen
that the blades of the thornbush
laid the violet in the earth

and then,
over the grave of wronged innocence,
clumsily
recited the Fatiha
Sudden, all of a sudden,
how many weary ones sank down
Sudden,
all of a sudden

• • •

Out of the whirlwind leapt
the wild steed
and the invading winds
drew the dust,
dark and thick,
across the season

• • •

So it was that "Spring"
was severed from "Spring"
and autumn,
rootless, before its season
The air, cold through and through,
as if winter's freeze
had pitched its tent over the garden,
over flower, over mind, over every mind
The severed season
began
The severed road
arrived at this hour

• • •

The severed road

is no fable
It is the sorrow of being stranded
It is the death-song of youth and of life

• • •

The severed road
is a valley
covered with the hopes of people,
mournful, anxious,
covered with the dead,
creeping slowly
along the path of rot

• • •

Now the labored breath,
the wails of pain,
and a vulture amid the dust,
clots of blood
on its beak
and the eyes,
these pure eyes,
from their sockets
to the dust

• • •

My heart,
my heart, how acrid,
how fast it beats
Evin, 1 Bahman 1356 (January 21, 1978)

ART

Owring Editorial - Jul 9, 2026

Ukraine Gives Its Soldiers a Heritage Handbook

Ukraine's military has published a handbook to help soldiers identify and protect cultural property during armed conflict. The guide translates international heritage law into practical field instructions, drawing on the country's wartime experience of safeguarding museums, monuments, and archaeological objects at risk. [Read full article](#)

کتابچه نجات میراث در جیب سربازان اوکراین

ارتش اوکراین کتابچه‌ای منتشر کرده است تا سربازان بتوانند اموال فرهنگی را در میانه جنگ بشناسند و از آنها محافظت کنند. این راهنما قوانین بین‌المللی میراث فرهنگی را به دستورالعمل‌های عملی میدانی تبدیل می‌کند و از تجربه سال‌های جنگ اوکراین در حفاظت از موزه‌ها، بناها و آثار باستانی در معرض خطر بهره می‌گیرد. [ادامه](#)

Owring Editorial - Jul 9, 2026

Museums Adopt a New Code of Ethics

The International Council of Museums has adopted a revised Code of Ethics for Museums, approved by 85.9 percent of members at its 41st General Assembly in Paris on June 25. The result of a participatory process that began in 2019, the new code restructures the 2004 text around five core principles and responds to the rise of digital technologies, the climate crisis, and the legacies of colonialism. All ICOM members agree to abide by the code as

[Read full article](#)

اخلاق تازه موزه‌ها برای جهانی که عوض شده

شورای بین‌المللی موزه‌ها (ایکوم) نسخه بازنگری‌شده آیین‌نامه اخلاقی موزه‌ها را تصویب کرد؛ متنی که ۲۵ ژوئن در چهل‌ویکمین مجمع عمومی این نهاد در پاریس با رأی ۸۵/۹ درصدی اعضا پذیرفته شد. این آیین‌نامه که حاصل فرایندی مشارکتی از سال ۲۰۱۹ است، متن سال ۲۰۰۴ را حول پنج اصل بنیادین بازسازی می‌کند و به سه چالش روز پاسخ می‌دهد: گسترش فناوری‌های دیجیتال و هوش مصنوعی، بحران اقلیم و میراث دوران استعمار. پایبندی به این آیین‌نامه شرط عضویت در ایکوم است. **ادامه**

Owring Editorial - Jul 9, 2026

Bhutan Reaches Out for Its Museums

The Kingdom of Bhutan, the world's last Vajrayana Buddhist nation, has launched the Building Fund for the Museums of Bhutan, a global fundraising campaign led by its Department of Culture and Ministry of Home Affairs. The twelve million dollar goal will renovate three national treasures: the National Museum of Bhutan in Paro, the Royal Heritage Museum in Trongsa, and the Ta Dzong archaeological site in Trashigang. A key part of the plan is [Read full article](#)

بوتان برای موزه‌هایش دست یاری دراز کرد

پادشاهی بوتان، آخرین سرزمین بودایی و جرایانه جهان، کارزار جهانی جمع‌آوری کمک مالی «صندوق ساخت موزه‌های بوتان» را آغاز کرده است. هدف این کارزار که وزارت کشور و اداره فرهنگ بوتان آن را رهبری می‌کنند، جمع‌آوری دوازده میلیون دلار برای نوسازی سه گنجینه ملی است: موزه ملی بوتان در پارو، موزه میراث سلطنتی در ترونکسا و محوطه باستان‌شناسی تادزونگ در تراشیگانگ. بخش مهمی از این طرح، ساخت فضاهای باز فرهنگی است تا موزه‌ها به مراکز زنده آموزش، جشن و گفتگوی جهانی بدل شوند. اهداکنندگان آمریکایی می‌توانند از طریق بنیاد بوتان، سازمان غیرانتفاعی ثبت‌شده در [ادامه](#)

- Jul 8, 2026

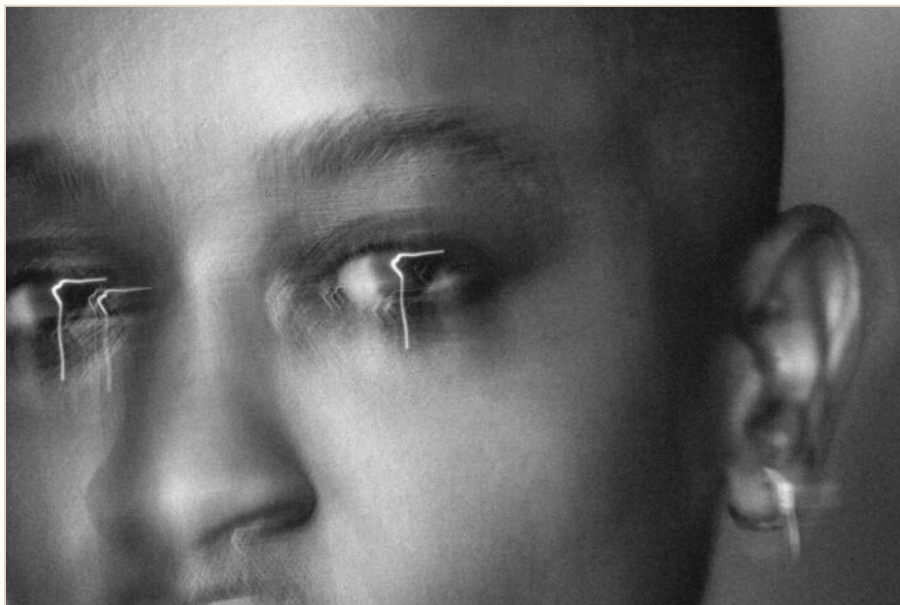
The Pitt and Hacks lead the 2026 Emmy nominations, Sepideh Moafi among nominees

Liza Colon-Zayas and Jeff Hiller presented the nominations for the 78th Emmy Awards on Wednesday morning. The medical drama *The Pitt* led all programs with 25 nominations, followed closely by the final season of *Hacks* with 24, while the new horror comedy *Widow's Bay* earned 19 nominations and Vince Gilligan's *Pluribus* received 18. In welcome news for the Iranian-American community, Sepideh Moafi earned a nomination for supporting actress in a [Read full article](#)

«پیت» و «هکس» پیش‌تاز نامزدهای امی ۲۰۲۶؛ سپیده معافی در میان نامزدها

لیزا کولون-زایاس و جف هیلر صبح چهارشنبه نامزدهای هفتاد و هشتمین دوره جوایز امی را معرفی کردند. سریال پزشکی «پیت» با ۲۵ نامزدی در صدر همه برنامه‌ها قرار گرفت و فصل پایانی «هکس» با ۲۴ نامزدی در تعقیب آن. کمدی ترسناک تازه «خلیج بیوه» با ۱۹ نامزدی و «پلوریبوس» ساخته وینس گیلیگان با ۱۸ نامزدی از دیگر آثار موفق امسال بودند. خبر خوش برای جامعه ایرانیان آمریکا، نامزدی سپیده معافی، بازیگر ایرانی-آمریکایی، در شاخه بهترین بازیگر زن مکمل درام برای نقش‌آفرینی در «پیت» است. لیندا هولمز در NPR می‌نویسد که رقابت اصلی امسال بیشتر در بخش سریال‌های درام و کمدی

ادامه

- Jul 8, 2026

What's important: Syd on her favourite albums and her new chapter

For its renowned Baker's Dozen column, British music magazine The Quietus sits down with Syd, the American singer, producer, and engineer who got her break as a teenager DJing with hip hop collective Odd Future and co-founded the Grammy-nominated R&B group The Internet at nineteen. Ahead of her third solo album Beard, out July 17, she talks Gemma Samways through the thirteen albums that shaped her sound, an eclectic mix spanning rage rap, samba, [Read full article](#)

آنچه مهم است؛ سید از آلبوم‌های محبوبش و راه تازه‌اش می‌گوید

نشریه موسیقی بریتانیایی «کویتس» در ستون معروف «بیکرز دازن» خود به سراغ سید رفته است؛ خواننده، تهیه‌کننده و صدابردار آمریکایی که نوجوان بود وقتی با گروه هیپ‌هاپ «آد فیوچر» به شهرت رسید و در نوزده سالگی گروه آر اند بی «اینترنت» را بنیان گذاشت که نامزد جایزه گرمی شد. سید در آستانه انتشار سومین آلبوم انفرادی‌اش «بیرد» (ریش) که ۱۷ جولای منتشر می‌شود، با جما سامویز از سیزده آلبومی می‌گوید که صدایش را شکل داده‌اند؛ فهرستی رنگارنگ از رپ تا سامبا و نئوسول. او آلبوم تازه را در استودیوی کوچکی ساخته که بالای گاراژ خانه پدر و مادرش برپا کرده و ده قطعه از [ادامه](#)

- Jul 7, 2026

John Giorno put poetry on the line

Writing for Hyperallergic, Tara Anne Dalbow examines John Giorno's efforts to turn poetry into a shared and immediate listening experience, on the occasion of John Giorno: No Nostalgia, on view at the Marciano Art Foundation in Los Angeles through July 18. The article centers on his iconic Dial-a-Poem project, first launched in 1968, which allows visitors to pick up a telephone handset and hear recordings by poets including Diane di Prima, Frank [Read full article](#)

جان جورنو شعر را روی خط تلفن گذاشت

تارا آن دالبو در نشریه هنری «هایپرالرجیک» به آثار جان جورنو، شاعر و هنرمند نیویورکی که شعر را از صفحه کاغذ بیرون کشید، و شیوه او در تبدیل شعر به تجربه‌ای شنیداری و جمعی می‌پردازد؛ به مناسبت نمایشگاه «جان جورنو: بدون نوستالژی» که تا ۱۸ جولای در بنیاد هنری مارچیانو در لس‌آنجلس برپاست. در مرکز مقاله پروژه مشهور «دایل-ا-پوئم» (یک شعر شماره بگیرد) قرار دارد که نخستین بار در سال ۱۹۶۸ راه افتاد؛ مخاطب با برداشتن یک گوشی تلفن و فشردن دکمه‌ها می‌تواند صدای شاعرانی چون دایان دی پریم، فرانک اوهارا و خود جورنو را بشنود. نویسنده این اثر را فراتر از روشی **ادامه**

Persona

Dir. Ingmar Bergman 1966 - اینگمار برگمان - Sweden

July 14 marks the birthday of Ingmar Bergman, born in Uppsala, Sweden, in 1918, the son of a stern, dogmatic Lutheran minister. Out of that suffocating childhood of discipline, fear, and enforced faith, Bergman drew the questions that would haunt his films like restless ghosts until the end of his life: the deafening silence of God, the inescapable dread of death, absolute human loneliness, and the mask each of us shows the world. Over five decades he made more than forty films while also leading the European stage.

Masterworks such as *The Seventh Seal* (with its iconic frame of a knight playing chess with Death), *Wild Strawberries*, *The Virgin Spring*, *Persona*, and finally the family elegy *Fanny and Alexander* established him as the principal architect of inward, philosophical cinema. His films won the Academy Award for Best Foreign Language Film three times and conquered

the summits of Cannes, Venice, and Berlin; talents from Woody Allen to Andrei Tarkovsky have called themselves indebted to his cinema. For his birthday, our Film of the Week is *Persona* (1966) at sixty; not only Bergman's most important work but a turning point in the history of modern cinema. What is the reality behind this masterpiece? Bergman wrote *Persona* in one of the darkest periods of his life, hospitalized with severe illness and acute depression, convinced his career might be over. He came to see the film as the antidote that saved him from collapse; a kind of self-healing through the raw material of cinema. The plot seems simple at first: Elisabet Vogler (Liv Ullmann), a celebrated stage actress, suddenly falls silent in the middle of a performance of *Electra*. Her silence is no simple stubbornness; it is an existential protest against the futility of words, society's false roles, and modern hypocrisy. A young nurse named Alma (Bibi Andersson) is assigned to her care. They retreat to a seaside cottage on the island of Fårö, a bare, rocky, unforgiving place that became the symbolic landscape of Bergman's world and his personal refuge to the end of his life. In that isolation a strange formula takes shape: one woman talks and confesses without pause, while the other devours her with her gaze. Beyond the storm on screen, the film was also the ground of a great upheaval behind it. *Persona* began the deep, complicated, tempestuous love between Bergman and the young Liv Ullmann; a relationship that did not last in life, but made Ullmann his essential muse and the enduring star of his later masterpieces. That entanglement of love, art, and breakdown charges the film's atmosphere with a strange energy. Bergman borrowed his title from the psychology of Carl Gustav Jung. In Jung's thought, the persona is the mask we wear to fit into society, hide our wounds, and win the approval of others; opposite it stands the shadow, the dark, instinctive, repressed part of our being. In the film, Elisabet, the actress who has gone silent, is the one who has grown weary of the mask and laid it down, while Alma, the talkative nurse, still lives behind the mask of the dutiful citizen. Slowly, the boundary between the two women dissolves. In one

of the most famous, most unsettling, most psychoanalytic shots in film history, the half-faces of Elisabet and Alma merge into one. That frame is Jung's theory made visible: the moment the social mask falls away and the shadow swallows the self. The film is also Bergman's statement on the medium itself. Shot in Sven Nykvist's stark, high-contrast black and white, it moves constantly between narrative and rupture. Bergman deliberately breaks the spell: the film tears mid-story, burns, the negative seems damaged, and murky fragments of silent film and of Bergman's own childhood flicker past. The device reminds us that we are watching something made, and yet, paradoxically, this torn image comes closer to the dark side of our soul than any documentary reality. Sixty years after its release, *Persona* is no museum piece. It remains a living, merciless mirror: each time we watch, it shows us a new face, and a new fear, of our own. Three critics, three angles on this sixty-year-old enigma follow below.

REVIEWS

Three critics, three angles on this film - handpicked by Owrang:

Sight and Sound - Susan Sontag - [Read more](#)

RogerEbert.com - Roger Ebert - [Read more](#)

The Criterion Collection - [Read more](#)

[Read full article & reviews](#) [Where to watch](#)

پرسونا

چهاردهم ژوئیه زادروز اینگمار برگمان است؛ مردی که در سال ۱۹۱۸ در اوپسالای سوئد چشم به جهان گشود. او فرزند کشیشی بسیار سخت‌گیر و متعصب بود. برگمان از دل کودکی خفقان‌آور، پر از انضباط، ترس و ایمان اجباری، پرسش‌هایی را بیرون کشید که تا پایان عمر مثل روحی سرگردان در فیلم‌هایش پرسه زدند: سکوت عصیان برانگیز خدا، هراس گریزناپذیر از مرگ، تنهایی مطلق بشری، و البته نقابی که آدمی به جهان نشان می‌دهد. او در

طول پنج دهه فعالیت، بیش از چهل فیلم ساخت و همزمان تئاتر اروپا را رهبری کرد. شاهکارهایی چون «مهر هفتم» (با آن قاب نمادین شطرنج با مرگ)، «توت‌فرنگی‌های وحشی»، «چشمه باکره»، «پرسونا» و در نهایت مرثیه خانوادگی «فانی و الکساندر»، نام او را به عنوان معمار اصلی سینمای درون‌نگر و فلسفی تثبیت کردند. آثار برگمان سه بار برنده اسکار بهترین فیلم خارجی‌زبان شدند و قله‌های کن، ونیز و برلین را فتح کردند؛ تا جایی که نوابغی از وودی آلن تا آندری تارکوفسکی خود را وامدار سینمای او دانسته‌اند. به مناسبت زادروز این استاد بزرگ، فیلم هفته را به شصت سالگی «پرسونا» (۱۹۶۶) اختصاص داده‌ایم؛ فیلمی که نه تنها مهم‌ترین اثر برگمان، بلکه نقطه عطفی در تاریخ سینمای مدرن است. اما واقعیت پشت ساخت این شاهکار چیست؟ برگمان «پرسونا» را در یکی از تاریک‌ترین دوران زندگی‌اش نوشت؛ زمانی که به دلیل بیماری شدید و افسردگی حاد در بیمارستان بستری بود و گمان می‌کرد فعالیت حرفه‌ای‌اش به پایان رسیده است. او این فیلم را پادزهری برای نجات خود از فروپاشی روانی می‌دانست؛ نوعی خوددرمانی با متریال سینما. پیرنگ داستان در نگاه اول ساده است: الیزابت وگلر (با بازی لیو اولمان)، بازیگر مشهور تئاتر، وسط اجرای نمایشنامه «الکترا» ناگهان سکوت اختیار می‌کند. این سکوت یک لجبازی ساده نیست؛ اعتراضی اگزیستانسیال به بیهودگی کلمات، نقش‌های دروغین جامعه و تزویر مدرن است. پرستاری جوان به نام آلمان (با بازی بی‌بی اندرشون) مأمور مراقبت از او می‌شود. آنها برای درمان به خانه‌ای ییلاقی در جزیره فارو می‌روند؛ جزیره‌ای خلوت، صخره‌ای و بی‌رحم که به لوکیشن نمادین دنیای برگمان و پناهگاه شخصی او تا پایان عمر بدل شد. در این انزوا، فرمول عجیبی شکل می‌گیرد: یکی مدام حرف می‌زند و اعتراف می‌کند، و دیگری فقط با نگاهی او را می‌بلعد. علاوه بر طوفان روی پرده، پشت صحنه فیلم نیز بستر یک دگرگونی بزرگ بود. «پرسونا» آغازگر رابطه عاطفی عمیق، پیچیده و طوفانی میان برگمان و لیو اولمان جوان بود؛ رابطه‌ای که اگرچه در زندگی واقعی دوام نیاورد، اما اولمان را به الهام‌بخش اصلی برگمان و ستاره ماندگار شاهکارهای بعدی او تبدیل کرد. این درهم‌تنیدگی عشق، هنر و روان‌پریشی، انرژی عجیبی به اتمسفر فیلم تزریق کرده است. برگمان عنوان فیلم را از نظریه روان‌شناسی کارل گوستاو یونگ وام گرفته است. در مکتب یونگ، «پرسونا» همان ماسکی است که ما برای سازگاری با جامعه، پنهان کردن عقده‌ها و جلب رضایت دیگران بر چهره می‌زنیم. در نقطه مقابل، مفهوم «سایه» قرار دارد؛ بخش تاریک، غریزی و سرکوب‌شده وجود ما. در فیلم، الیزابت (بازیگر سکوت‌کرده) نماد کسی است که خسته از سنگینی این ماسک، آن را زمین گذاشته است، در حالی که آلمان (پرستار پرحرف) هنوز با ماسک یک شهروند وظیفه‌شناس زندگی می‌کند. آرام آرام، مرز میان این دو زن محو می‌شود. در یکی از مشهورترین، هولناک‌ترین و روانکاوانه‌ترین نماهای تاریخ سینما، نیم‌رخ چهره الیزابت و آلمان در هم ادغام می‌شود. این قاب، تجسم تصویری نظریه یونگ است: لحظه‌ای که نقاب اجتماعی فرو می‌ریزد و سایه، هویت انسان را می‌بلعد. این اثر، بیانیه برگمان درباره خود مدیا و متریال سینما نیز هست. با فیلمبرداری سیاه و سفید و کنتراست شدید سون نیکویست (که استاد بازی با نور و سایه بود)، فیلم مدام بین روایت و گسست حرکت می‌کند. برگمان عمداً جادوی سینما را می‌شکند؛ فیلم در میانه راه پاره می‌شود، می‌سوزد، نگاتیوها آسیب می‌بینند و

تصاویری مبهم از یک فیلم صامت و کودکی خود برگمان پخش می‌شود. این تمهید فاصله‌گذارانه به ما یادآوری می‌کند که در حال تماشای یک «ساخته» هستیم، اما پارادوکس قضیه اینجاست که همین تصویر پاره‌پاره، از هر واقعیت مستندی به بخش تاریک روح ما نزدیک‌تر می‌شود. شصت سال از اکران این فیلم گذشته است. «پرسونا» هنوز یک اثر موزه‌ای نیست؛ آینه‌ای زنده و بی‌رحم است که هر بار تماشایش کنیم، چهره و هراس تازه‌ای از درون خودمان را به ما نشان می‌دهد. در ادامه سه نگاه متفاوت از سه منتقد به این معمای شصت‌ساله را می‌خوانید.

مطالعه‌ی کامل و نقدها | تماشای فیلم

سه نقد از سه نگاه

سوزان سانتاگ در جستار مشهور ۱۹۶۷ خود پرسونا را اثری می‌داند که به داستان و روانشناسی فروکاستنی نیست؛ به باور او نقاب و شخص، سخن و سکوت، تا پایان از هم جدا می‌مانند و فیلم را باید همان‌گونه که هست تجربه کرد، نه آنکه رمزگشایی‌اش کرد. (Sight and Sound) **ادامه نقد**

راجر ایبرت از تجربه تماشاگر می‌نویسد؛ برگمان مدام یادمان می‌آورد که در حال تماشای فیلم هستیم، فیلمی که وسط قصه پاره می‌شود و آتش می‌گیرد، و سرگشتگی پرستار در برابر بازیگر خاموش همان سرگشتگی ما در برابر خود فیلم است. (RogerEbert.com) **ادامه نقد**

کرایتریون به میراث و تاریخ جنجالی فیلم می‌پردازد؛ اثری که از همان ۱۹۶۶ منتقدان را دو پاره کرد، از ستایش سانتاگ تا رد اندرو ساریس، و کارنامه سبکی و مضمونی برگمان را به سطحی یکسره تازه برد. (The Criterion Collection) **ادامه نقد**

Owring Editorial - Jul 9, 2026

AI Cinema, From Geneva to Hollywood

This is the week of AI cinema. The AI for Good Film Festival took place Thursday, July 9, in Geneva as part of the United Nations AI for Good Global Summit, where ten finalist filmmakers, selected from more than one thousand submissions, presented their AI-powered short films before an international jury. The festival celebrates storytelling at the intersection of technology and global challenges. Two days later, on Saturday, July 11, the AI [Read full article](#)

سینمای هوش مصنوعی از ژنو تا هالیوود

این هفته، هفته سینمای هوش مصنوعی است. جشنواره فیلم «هوش مصنوعی برای خیر» روز پنجشنبه نهم ژوئیه در ژنو و در دل اجلاس جهانی AI for Good سازمان ملل برگزار شد؛ ده فیلمساز فینالیست که از میان بیش از هزار اثر ارسالی برگزیده شده‌اند، فیلم‌های کوتاه خود را در برابر هیئت داوران بین‌المللی به نمایش گذاشتند. موضوع جشنواره، قدرت روایتگری در پیوند فناوری و چالش‌های جهانی است. دو روز بعد، شنبه یازدهم ژوئیه، جشنواره بین‌المللی فیلم AI در هالیوود برگزار می‌شود؛ رویدادی غیرانتفاعی که خود را قدیمی‌ترین جشنواره مستقل فیلم هوش مصنوعی می‌داند و پس از نمایش هر **ادامه**

Owran Editorial - Jul 9, 2026

Three Iranian Masters in Bologna

The 40th Cinema Ritrovato festival in Bologna, Italy, devoted to restored and rediscovered treasures of film history, is honoring three late masters of Iranian cinema this year. A tribute to Abbas Kiarostami featured four of his short films, including Bread and Alley and Breaktime. Also screening are Dariush Mehrjui's The Cycle, newly restored in 4K by Cineteca di Bologna and the Iran Heritage Foundation, and The Secrets of the Treasure of the **Read full article**

سه استاد ایرانی بر پرده بولونیا

چهلمین دوره جشنواره «سینمای بازیافته» در بولونیای ایتالیا، که به نمایش فیلم‌های مرمت‌شده و کمتر دیده تاریخ سینما اختصاص دارد، امسال میزبان آثار سه استاد فقید سینمای ایران است. جشنواره در بزرگداشت عباس کیارستمی چهار فیلم کوتاه او از جمله «نان و کوچه» و «زنگ تفریح» را نمایش داد. «دایره مینا» ساخته داریوش مهرجویی، که امسال با همکاری سینه‌تکای بولونیا و بنیاد میراث ایران به صورت 4K مرمت شده، و «اسرار گنج دره جنی»، آخرین ساخته ابراهیم گلستان، دیگر فیلم‌های ایرانی این دوره‌اند. این جشنواره هر تابستان بیش از پانصد فیلم از آرشیوهای سراسر جهان را روی **ادامه**

This Is Not Art, This Is Life: Ross McElwee on “Remake” and “Sherman’s March”

In an interview with Matt Zoller Seitz for RogerEbert.com, Ross McElwee, one of America's most original documentary filmmakers and a longtime Harvard teacher, discusses his new documentary Remake and the lasting influence of Sherman's March. Remake confronts the death of his son Adrian, who appeared throughout McElwee's later films and struggled with mental illness and addiction. McElwee explains that he initially could not write or watch moving **Read full article**

این هنر نیست، این زندگی است: راس مک‌الوی درباره «بازسازی» و «رژه شرمن»

راس مک‌الوی، از اصیل‌ترین مستندسازان آمریکا و استاد دیرین فیلمسازی در هاروارد، در گفت‌وگو با مت زولر سایتز در وبسایت راجر ایبرت درباره مستند تازه خود «ری‌میک» و فیلم ماندگار «رژه شرمن» سخن می‌گوید. «ری‌میک» به مرگ پسرش آدریان می‌پردازد که سال‌ها در فیلم‌های او حضور داشت و درگیر بیماری روانی و اعتیاد بود. مک‌الوی توضیح می‌دهد که پس از مرگ پسرش برای مدتی قادر به نوشتن یا تماشای فیلم‌های خانوادگی نبود و سرانجام با انتخاب چند تصویر ثابت از آدریان و نوشتن درباره آنها توانست به تدریج به آرشیو خانوادگی بازگردد و فیلم را بسازد. این گفت‌وگو همچنین به **ادامه**

ROGEREBERT.COM

Three Karlovy Vary films confront patriarchy, exploitation, and xenophobia

Reporting from the Karlovy Vary International Film Festival for RogerEbert.com, Robert Daniels reviews Rose, Black Money for White Nights, and Paris Paris. Though presented in different festival sections, all three films follow people struggling against larger forces such as patriarchy, misogyny, and xenophobia. In Rose, Sandra Huller, who won the Silver Bear for Best Actress at the Berlinale for this role, plays a woman who has lived as a man **Read full article**

سه فیلم از کارلووی واری؛ سه روایت ایستادگی در برابر نیروهای بزرگ‌تر

رابرت دنیلز در گزارشی از جشنواره فیلم کارلووی واری برای وبسایت راجر ایبرت سه فیلم «رز»، «پول سیاه برای شب‌های سفید» و «پاریس پاریس» را بررسی می‌کند. هر سه فیلم شخصیت‌هایی را دنبال می‌کنند که در برابر نیروهای بزرگ‌تر از خود مانند مردسالاری، زن‌ستیزی و بیگانه‌هراسی قرار گرفته‌اند. در «رز» ساندرا هولر، که برای همین نقش خرس نقره‌ای بهترین

بازیگر برلیناله را دریافت کرد، نقش زنی را بازی می‌کند که پس از جنگ سی ساله با هویتی مردانه وارد روستایی پروتستان می‌شود تا زمینی را به ارث ببرد. منتقد بازی کنترل‌شده هولر، فیلمبرداری خاکستری و پرداخت پیچیده **ادامه**

ROGEREBERT.COM

Assassin's Creed Black Flag Resynced returns to the golden age of piracy

Brian Tallerico writes for RogerEbert.com that Assassin's Creed Black Flag Resynced brings Edward Kenway's acclaimed 2013 adventure to a new generation with upgraded visuals and several changes to gameplay. Set in the Caribbean in 1715, the game follows Kenway through the golden age of piracy alongside historical figures like Blackbeard and Anne Bonny. The remake retains the original's combination of open-world exploration, naval combat, and **Read full article**

بازگشت به دوران طلایی دزدان دریایی در «اساسینز» کرید: پرچم سیاه

برایان تالریکو در وبسایت راجر ایبرت در نقد «اساسینز کرید: پرچم سیاه ری‌سینکد» می‌نویسد که بازسازی بازی محبوب سال ۲۰۱۳، ماجراجویی ادوارد کنوی را با گرافیک تازه و تغییراتی در شیوه بازی به نسل جدید کنسول‌ها آورده است. داستان در سال ۱۷۱۵ در دریای کارائیب می‌گذرد و بازیکن در نقش کنوی، دزد دریایی جوان، با چهره‌های تاریخی دوران طلایی دزدان دریایی همچون ریش‌سیاه و آن بانی همراه می‌شود. بازی همچنان با ترکیب داستان‌گویی، جهان باز و نبردهای دریایی یکی از بهترین قسمت‌های این مجموعه باقی مانده است. نسخه تازه بخش‌های مربوط به شرکت ابسترگو را حذف کرده و **ادامه**

ROGEREBERT.COM

John Early discusses camp, melodrama, and sincerity in Maddie's Secret

In an interview with RogerEbert.com, John Early discusses his feature directorial debut Maddie's Secret, in which he plays a food influencer struggling with an eating disorder that has followed her since youth. Early explains that the film draws from 1950s women's pictures, television melodramas, John Waters, Showgirls, and other cinematic references, but gradually became a deeply personal work; he says the only way through such a sensitive **Read full article**

جان ارلی درباره «راز مدی» و پیوند کمدی با ملودرام سخن می‌گوید

جان ارلی در گفت‌وگو با وبسایت راجر ایبرت درباره نخستین فیلم بلند خود در مقام کارگردان با عنوان «راز مدی» سخن می‌گوید. او در این فیلم نقش مدی را بازی می‌کند؛ زنی که شهرت تازه خود را به عنوان چهره‌ای فعال در حوزه غذا با اختلال خوردنی که از جوانی همراهش بوده مدیریت می‌کند. ارلی توضیح می‌دهد که فیلم از ملودرام‌های زنانه دهه ۱۹۵۰، فیلم‌های تلویزیونی و سینمای جان واترز الهام گرفته اما در جریان ساخت به اثری شخصی و صادقانه تبدیل شده است؛ به گفته او، تنها راه پرداختن به موضوعی چنین حساس تعهد و صداقت کامل بود و خودش را «آدمی عمیقاً احساساتی که از **ادامه**

ROGEREBERT.COM

Bob's Funeral explores grief, fatherhood, and family memory

In the latest edition of Short Films in Focus for RogerEbert.com, Collin Souter reviews Jack Dunphy's documentary short Bob's Funeral. Beginning with the funeral of the filmmaker's grandfather, the film gradually becomes a personal investigation into three generations of one family, exploring fatherhood, grief, and inherited trauma. By carrying his camera through uncomfortable family conversations, Dunphy reveals the contrast between the legacy **Read full article**

«مراسم خاکسپاری باب» روایتی صمیمی از سوگ، خانواده و میراث پدران

کالین سوتر در مجموعه «فیلم‌های کوتاه در کانون» وبسایت راجر ایبرت مستند کوتاه «مراسم خاکسپاری باب» ساخته جک دانفی را بررسی می‌کند. فیلم از مراسم خاکسپاری پدر بزرگ کارگردان آغاز می‌شود و به تدریج به جست‌وجویی شخصی درباره رابطه سه نسل از یک خانواده، سوگ و آسیب‌های میان‌نسلی تبدیل می‌شود. دانفی با دوربین خود در میان اعضای خانواده حرکت می‌کند و از خلال گفت‌وگوهای صریح، سکوت‌ها و خاطرات، تفاوت میان زندگی و میراث پدر بزرگش باب و پدرش مارک را آشکار می‌کند. سوتر فیلم را اثری صادقانه و تاثیرگذار می‌داند که با ترکیب تصاویر مستند و انیمیشن‌های ساده، هم

ادامه

ROGEREBERT.COM

The Five-Star Weekend takes women's inner lives seriously

Reviewing Peacock's new series for RogerEbert.com, Cristina Escobar finds The Five-Star Weekend, an eight-part adaptation of Elin Hilderbrand's novel, a refreshing surprise. Jennifer Garner stars as Hollis Shaw, a recently widowed baking influencer who invites four friends from different stages of her life to her childhood home on Cape Cod as she navigates grief. Unlike the wave of similar shows built on dead bodies and dark secrets, the series

[Read full article](#)

آخر هفته پنج ستاره؛ سریالی که زندگی درونی زنان را جدی می‌گیرد

کریستینا اسکوبار در وبسایت راجر ایبرت به سراغ سریال تازه پیکاک، «آخر هفته پنج ستاره»، رفته است؛ مینی سریالی هشت قسمتی برگرفته از رمانی به همین نام از الین هیلدربرند. جنیفر گارنر در نقش هالیس شاولیست ظاهر می‌شود؛ اینفلوئنسر آشپزی که به تازگی همسرش را از دست داده و برای کنار آمدن با سوگ، چهار دوست از دوره‌های گوناگون زندگی‌اش را به خانه کودکی خود در کیپ‌کاد دعوت می‌کند. منتقد می‌نویسد برخلاف موج سریال‌های مشابه که با جسد و راز و جنایت پیش می‌روند، این مجموعه به درام‌های روزمره می‌پردازد: تغییر شغل، رویارویی با فقدان و اعتماد به خود. بازگرانی چون [ادامه](#)

ROGEREBERT.COM

Robert Richardson reflects on filmmaking in Robert Richardson: The White Devil

In an interview with RogerEbert.com, three-time Academy Award winning cinematographer Robert Richardson, whose credits include Platoon, JFK, Kill Bill, and Once Upon a Time in Hollywood, discusses the documentary Robert Richardson: The White Devil, which premiered at the Karlovy Vary International Film Festival, where he also received the Crystal Globe for outstanding artistic contribution to world cinema. He reflects on decades of collaboration [Read full article](#)

رابرت ریچاردسن از مستند «شیطان سفید» و یک عمر فیلمبرداری می‌گوید

رابرت ریچاردسن، فیلمبردار برنده سه جایزه اسکار و خالق تصاویر فیلم‌هایی چون «جوخه»، «جی اف کی»، «بیل را بکش» و «روزی روزگاری در هالیوود»، در گفت‌وگویی با وبسایت راجر ایبرت همزمان با نمایش جهانی مستند «رابرت ریچاردسن: شیطان سفید» در جشنواره فیلم کارلووی واری از مسیر حرفه‌ای و شیوه کاری خود سخن می‌گوید؛ جشنواره‌ای که گویا بلورین دستاورد هنری برجسته در سینمای جهان را نیز به او اهدا کرد. ریچاردسن درباره همکاری با کارگردانانی چون الیور

استون، مارتین اسکورسیزی و کوئنتین تارانتینو، اهمیت اعتماد میان کارگردان و فیلمبردار و ضرورت تعهد کامل به هر پروژه

ادامه

ROGEREBERT.COM

A declaration of independence for American filmmakers

Writing for RogerEbert.com, Matt Zoller Seitz uses the United States' 250th anniversary to compare the current state of American cinema with the period around the 1976 bicentennial. He recalls how films such as Nashville, Taxi Driver, Killer of Sheep, Rocky, Chinatown, and The Godfather confronted American history and identity during another troubled era, many of them made outside the studio system. Despite today's media consolidation and [Read full article](#)

اعلامیه‌ای برای استقلال فیلمسازان آمریکایی

مت زولر سایتز در وبسایت راجر ایبرت به بهانه ۲۵۰ سالگی ایالات متحده، سینمای امروز آمریکا را با دوران دویستمین سال استقلال در ۱۹۷۶ مقایسه می‌کند. او می‌نویسد که در دهه هفتاد، با وجود بحران‌های سیاسی و اجتماعی، فیلم‌هایی چون «نشویل»، «راننده تاکسی»، «قصاب گوسفندان»، «راکی»، «محل چینی‌ها» و «پدرخوانده» تصویری زنده و انتقادی از آمریکا ساختند و بسیاری از آنها بیرون از نظام استودیویی شکل گرفتند. نویسنده معتقد است امروز نیز با وجود تمرکز قدرت در صنعت سرگرمی، نشانه‌های امید کم نیست: فروش گیشه آمریکای شمالی امسال شاید به سطح پیش از همه‌گیری بازگردد، [ادامه](#)

PITCHFORK

- Jul 8, 2026

Lady Gaga earns her fifth Emmy nomination for a Wednesday song

Lady Gaga has received a 2026 Emmy nomination for The Dead Dance, her song for the second season of Tim Burton's series Wednesday, heard in the much-viewed scene in which Enid and Agnes perform a dance routine at the Venetian Gala. The nomination, in the Outstanding Original Music and Lyrics category, is the fifth Emmy nomination of her career. Andrew Watt and Henry Russell Walter, known as Cirkut, who cowrote the song with Gaga, are also [Read full article](#)

پنجمین نامزدی امی لیدی گاگا برای ترانه سریال «ونزدی»

لیدی گاگا برای ترانه «رقص مردگان» از فصل دوم سریال «ونزدی» ساخته تیم برتون نامزد جایزه امی ۲۰۲۶ در بخش بهترین موسیقی و ترانه اورجینال شده است؛ ترانه‌ای که در صحنه پرریننده رقص دو شخصیت انید و اگنس در مهمانی ونیزی شنیده می‌شود. این پنجمین نامزدی امی اوست. ترانه با همکاری اندرو وات و هنری راسل والتر، معروف به سرکت، نوشته شده و هر دو نیز در این بخش نامزد شده‌اند. «رقص مردگان» با ترانه‌هایی از سریال‌های «پیت»، «هکس»، «پسران»، «ساوت پارک» و «اسپایدر نوآر» رقابت می‌کند. گاگا پیش‌تر در سال ۲۰۲۵ برای اجرای «دستم را بگیر» پیش از مسابقه سوپربول برنده **ادامه**

- Jul 8, 2026

Devendra Banhart, Gyan Riley, and Noah Georgeson form new band Hug

Devendra Banhart, the Venezuelan-American singer-songwriter, has formed a new band called Hug with guitarist Gyan Riley and producer and multi-instrumentalist Noah Georgeson. The trio will release its self-titled debut album on September 11 through David Byrne's Luaka Bop label. They have also shared the album's lead single, Cow With Half Moon Parasol. Banhart and Georgeson are longtime collaborators who previously worked together on the 2021 [Read full article](#)

دوندره بانهارت، گیان رایلی و نوآ جورجسن گروه تازه‌ای به نام «هاگ» تشکیل دادند

دوندره بانهارت، خواننده و ترانه‌سرای ونزوئلایی-آمریکایی، همراه با گیان رایلی، نوازنده گیتار، و نوآ جورجسن، تهیه‌کننده و نوازنده چندسازه، گروه تازه‌ای به نام «هاگ» (آغوش) تشکیل داده‌اند. نخستین آلبوم گروه که همانم خود گروه است، ۱۱ سپتامبر از طریق شرکت «لواکا باپ» متعلق به دیوید برن منتشر خواهد شد. نخستین قطعه آلبوم با عنوان «گاوی با چتر نیم‌ماه» نیز همزمان معرفی شده است. بانهارت و جورجسن سال‌هاست با یکدیگر همکاری می‌کنند و از جمله در آلبوم امینت «پناهگاه» در سال ۲۰۲۱ کنار هم بوده‌اند. گیان رایلی، فرزند آهنگساز مینیمالیست تری رایلی، از دوران [ادامه](#)

AMERICAN THEATRE

- Jul 7, 2026

IndieSpace to open a new multi-use space in Hell's Kitchen

IndieSpace, a New York City nonprofit that helps artists and small theatre companies find affordable space, has announced plans to open a new multi-use venue in Hell's Kitchen. The 5,500-square-foot space will be located on the ground floor of Rialto West at 508 West 49th Street and 10th Avenue, with an expected opening in late 2026 or early 2027. Located just blocks from the theatre district, the space will support rehearsals, performances, [Read full article](#)

ایندی اسپیس فضای چندمنظوره تازه‌ای در هلز کیچن نیویورک می‌گشاید

«ایندی اسپیس»، سازمان غیرانتفاعی نیویورکی که برای فراهم کردن فضاهای مقرون به صرفه برای هنرمندان و گروه‌های کوچک تئاتر کار می‌کند، اعلام کرده است که یک فضای چندمنظوره تازه در محله هلز کیچن افتتاح خواهد کرد. این فضا با مساحت ۵۵۰۰ فوت مربع در طبقه همکف ساختمان «ریالتو وست» در خیابان ۴۹ غربی قرار دارد و انتظار می‌رود در اواخر سال ۲۰۲۶ یا اوایل ۲۰۲۷ باز شود. این مرکز که چند قدم بیشتر با محله تئاتر برادوی فاصله ندارد، برای تمرین، اجرا، کار مشترک، جلسات کاری و پشتیبانی از هنرمندان مستقل طراحی شده و حتی یک انبار مواد غذایی برای یاری هنرمندان روبه‌رو

ادامه

- Jul 6, 2026

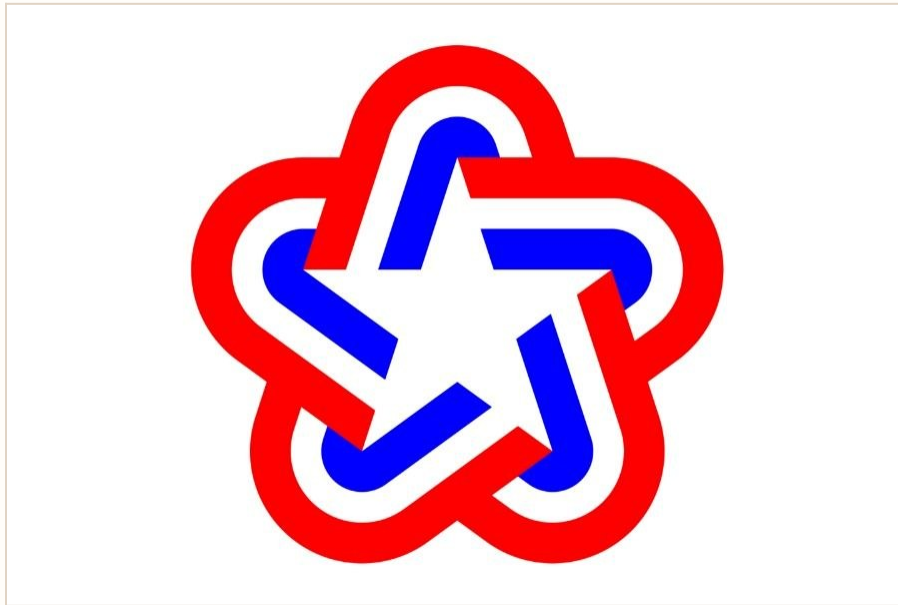
Doris Duke and Ford partner to fund performing arts technology innovation

The Doris Duke Foundation, in partnership with the Ford Foundation, has announced new grants to support technological innovation and infrastructure in the performing arts. The grants total more than \$4 million over five years and will fund projects exploring how technology can reshape the field. Selected projects include an ethically sourced AI platform for Black theatre management, multisensory access systems, remote real-time tools for jazz

[Read full article](#)

همکاری بنیاد دوریس دوک و بنیاد فورد برای حمایت از نوآوری فناوریانه در هنرهای اجرایی

بنیاد «دوریس دوک» با همکاری بنیاد «فورد» مجموعه‌ای از کمک‌های تازه را برای پشتیبانی از نوآوری و زیرساخت‌های فناوریانه در هنرهای اجرایی اعلام کرده است. این حمایت‌ها در مجموع بیش از ۴ میلیون دلار طی پنج سال خواهد بود و به پروژه‌هایی اختصاص می‌یابد که می‌خواهند آینده هنرهای اجرایی را با فناوری‌های تازه شکل دهند. پروژه‌های برگزیده گستره‌ای متنوع دارند: از هوش مصنوعی اخلاق‌محور در مدیریت تئاتر سیاه‌پوستان و فناوری‌های دسترسی چندحسی برای هنرمندان دارای معلولیت، تا ابزارهای اجرای از راه دور برای موسیقی‌دانان جاز، موزیکالی ترکیبی و قابل دسترس برای **ادامه**

- Jul 3, 2026

Great pride and pain as America approaches 250

In an editor's note for American Theatre, Rob Weinert-Kendt reflects on the United States' 250th anniversary and asks whether the performing arts can still offer a meaningful sense of shared identity or patriotism. Beginning with his childhood memory of the 1976 bicentennial, he contrasts that innocent celebration with a fuller awareness of slavery, disenfranchisement, and Indigenous dispossession. He recalls Liza Jessie Peterson's one-woman [Read full article](#)

اندوه و افتخار در آستانه ۲۵۰ سالگی آمریکا

راب واینرت-کنت در یادداشت سردبیر مجله «امریکن تیه‌تر» به دویست و پنجاهمین سالگرد استقلال ایالات متحده و امکان بازاندیشی در مفهوم میهن‌دوستی از راه هنرهای اجرایی می‌پردازد. او از خاطره کودکی خود در جشن دویستمین سال استقلال آغاز می‌کند و آن شادمانی معصومانه را در برابر آگاهی امروز از تاریخ برده‌داری، سلب حق رای و خشونت علیه بومیان می‌گذارد. نویسنده از نمایش تک‌نفره «میهن‌پرست غریب» اثر لایزا جسی پیترسون یاد می‌کند که ربع قرن در زندان‌ها و سالن‌های آمریکا اجرا شد و میهن‌دوست را کسی تعریف می‌کرد که برای مردمش می‌جنگد. او سپس به «لینکلن سنتر» ادامه

- Jul 3, 2026

A bilingual conversation on theatre in Puerto Rico and the Boricua diaspora

American Theatre's Offscript podcast presents a live bilingual conversation recorded at the Theatre Communications Group National Conference in San Juan. The gathering marked the first time the conference was held outside the mainland United States. Writer Miranda Purcell moderates a discussion with Puerto Rican theatremakers Sylvia Bofill and Georgina Borri about the state of theatre on the island and the experiences of artists across the **Read full article**

گفت‌وگویی دوزبانه درباره تئاتر پورتوریکو و هنرمندان مهاجر آن

پادکست «آفسکریپت» از مجله «امریکن تیه‌تر» این ماه گفت‌وگویی زنده و دوزبانه را منتشر کرده است که در جریان کنفرانس ملی «گروه تئاتر ارتباطات» در سن‌خوان ضبط شد. این نخستین بار بود که کنفرانس در خارج از سرزمین اصلی ایالات متحده برگزار می‌شد. در این برنامه میراندا پرسل با دو هنرمند تئاتر پورتوریکویی، سیلویا بوفیل و جورجینا بوری، درباره وضعیت تئاتر در پورتوریکو و تجربه هنرمندان این جزیره در میان جوامع مهاجر بوریکو گفت‌وگو می‌کند. بوفیل نویسنده، کارگردان، بازیگر و مدرس است و بوری از چهره‌های باسابقه تئاتر پورتوریکو به شمار می‌رود. این قسمت در **ادامه**

- Jul 2, 2026

Girls Confined, Interrupted, Awakened

In a critic's notebook for American Theatre, Eve Bromberg brings together four Off-Broadway productions to examine how women and girls confront identity, desire, friendship, mental health, and self-determination within intimate or secluded spaces. She argues that *Camping* (at HERE Arts Center through July 11), *||:GIRLS:||:CHANCE:||:MUSIC:||*, *Girl, Interrupted* (at the Public Theater through July 12), and *Dad Don't Read This* reflect a growing [Read full article](#)

دختران در حصار، آشفته و بیدار

ایو برامبرگ در یادداشتی برای مجله «امریکن تیه‌تر» چهار نمایش آف-برادوی را کنار یکدیگر قرار می‌دهد و نشان می‌دهد چگونه شخصیت‌های زن در فضاهای محدود و دور از زندگی روزمره با هویت، میل، دوستی، سلامت روان و استقلال خود روبه‌رو می‌شوند. او نمایش‌های «کمپینگ» (در مرکز هنری هیر تا ۱۱ جولای)، «دختران: بخت: موسیقی» (که عنوان اصلی‌اش با علائم تکرار در نت‌نویسی موسیقی نوشته می‌شود)، اقتباس صحنه‌ای «دختر، آشفته» (در پابلیک تیه‌تر تا ۱۲ جولای) و «بابا این را نخوان» را نمونه‌هایی از گرایشی تازه در تئاتر می‌داند که به جای روایت‌های متعارف، بر تجربه‌های پیچیده **ادامه**

AMERICAN THEATRE

- Jun 25, 2026

New fellowships, commissions, and grants support theatre artists across the United States

American Theatre has published a roundup of new fellowships, grants, commissions, and professional honors in the theatre field. Brittany K. Allen and Anterior Leverett were named the 2026 Hansberry-Lilly Fellows, a program supporting women and female-identifying playwrights of color enrolled in or accepted to MFA playwriting programs. The report also highlights a new partnership between Hermitage Artist Retreat and Manhattan Theatre Club to [Read full article](#)

موج تازه حمایت از هنرمندان تئاتر آمریکا؛ از بورس هنزبری تا موزیکال چخوف

مجله «امریکن تیه‌تر» در گزارشی تازه مجموعه‌ای از جوایز، فلوشیپ‌ها، کمک‌هزینه‌ها و برنامه‌های حمایتی تئاتر آمریکا را معرفی کرده است. بریتنی کی. آلن و انتریور لورت به عنوان برندگان فلوشیپ «هنزبری لیلی» سال ۲۰۲۶ انتخاب شده‌اند؛ برنامه‌ای که از نمایشنامه‌نویسان زن و رنگین‌پوست پذیرفته‌شده یا شاغل به تحصیل در دوره کارشناسی ارشد نمایشنامه‌نویسی حمایت می‌کند. در بخش دیگری از گزارش، اقامتگاه هنری «هرمیتاژ» و «کلاب تئاتر منهن» همکاری تازه‌ای را برای توسعه موزیکال‌های جدید آغاز کرده‌اند که دو سفارش نخست آن بازخوانی امروزی «باغ آلبالو»ی چخوف در باغ **ادامه**

The Blind Owl: Ninety Years in the Shadows

By Owrang editorial

In 1936, the same year Chaplin released Modern Times, Sadegh Hedayat self-published The Blind Owl in Bombay in a handful of copies marked "not for sale in Iran." The most influential modern Persian novel turns ninety alongside this issue's Story of the Week.

In the same year Charlie Chaplin showed a man caught among the factory gears in Modern Times, a thirty-three-year-old writer in Bombay, far from Iran, was duplicating a book by hand in a small run of copies. On their flyleaf stood a sentence that would itself become part of the book's fate: "The printing and sale of this book in Iran is forbidden." The writer was Sadegh Hedayat, the book The Blind Owl; one of the first and most important modern Persian novels, which turns ninety this year. From a distance, the 1936

symmetry between Modern Times and The Blind Owl takes on new meaning. One, in the West, showed the human being facing the machine through humor and motion. The other, in the Persian language, sent a human being down into his own darkness. The world stood on the edge of a new war, and literature and cinema each announced, in its own way, the anxiety of modern man. Chaplin showed the outside: the factory, the street, work, and hunger. Hedayat, in The Blind Owl, went inward: to nightmare, repetition, desire, isolation, and the shadow that never leaves a person. The nameless narrator of The Blind Owl is a reclusive painter who paints the same image on pen cases again and again: a bent old man beneath a cypress tree and a girl offering him a morning-glory flower. He wants to tell his story to his own shadow before he dies. That shadow is one of the keys to the book's endurance. One can read it in the language of psychoanalysis and think of the dark, banished side of... **Continue reading**

بوف کور، نود سال در سایه

تحریریه اورنگ

در همان سال ۱۹۳۶ که چاپلین «عصر جدید» را به پرده فرستاد، صادق هدایت «بوف کور» را در بمبئی با چند ده نسخه پلی‌کپی منتشر کرد. تاثیرگذارترین رمان مدرن فارسی امسال همراه داستان هفته این شماره نود ساله می‌شود.

در همان سالی که چارلی چاپلین در «عصر جدید» آدمی را میان چرخ‌دنده‌های کارخانه نشان داد، نویسنده‌ای سی‌وسه‌ساله در بمبئی و دور از ایران، کتابی را با دست خود در شمارگانی اندک تکثیر می‌کرد. برپیشانی آن نسخه‌ها جمله‌ای آمده بود که خود بعدها بخشی از سرنوشت کتاب شد: «طبع و فروش در ایران ممنوع است.» آن نویسنده صادق هدایت بود و آن کتاب «بوف کور»؛ یکی از نخستین و مهم‌ترین رمان‌های مدرن فارسی که امسال نودساله می‌شود. تقارن سال ۱۹۳۶ میان «عصر جدید» و «بوف کور» از دور معنایی تازه پیدا می‌کند. یکی در غرب با طنز و حرکت، انسان را در برابر ماشین نشان می‌داد. دیگری در زبان فارسی، انسانی را به درون تاریک خود می‌فرستاد. جهان در آستانه جنگی تازه بود و ادبیات و سینما هر کدام به شیوه‌ای از اضطراب انسان مدرن

خبر می‌دادند. چاپلین بیرون را نشان می‌داد؛ کارخانه، خیابان، کار و گرسنگی. هدایت در «بوف کور» به درون رفت؛ به کابوس، تکرار، میل، انزوا و سایه‌ای که از آدم جدا نمی‌شود. راوی بی‌نام «بوف کور» نقاشی گوشه‌گیر است که روی قلمدان‌ها همیشه تصویری تکراری می‌کشد: پیرمردی خمیده زیر درخت سرو و دختری که به او گل نیلوفر می‌دهد. او می‌خواهد پیش از مرگ خود را برای سایه‌اش روایت کند. همین سایه یکی از کلیدهای ماندگاری کتاب است. می‌توان آن را با زبان روانکاوی خواند و به یاد بخش تاریک و طردشده روان افتاد. اما حتی بی‌آنکه به نامی بیرون از متن پناه ببریم، «بوف کور» از همان جمله‌های نخست ما را وارد جهانی می‌کند که در آن مرز میان واقعیت، خاطره، رؤیا و هذیان از میان می‌رود. در این جهان، زن اثری، پیرمرد خنزرنزری، رجاله‌ها، افیون، اتاق بسته، شهر کهنه و تصویرهای تکرارشونده مدام به هم بازمی‌گردند. هیچ چیز کاملاً بیرونی نیست و هیچ چیز کاملاً درونی نمی‌ماند. همه چیز انگار از زخمی قدیمی بیرون می‌آید. زخمی که راوی می‌خواهد آن را توضیح دهد اما هرچه بیشتر می‌گوید، تاریک‌تر می‌شود. هدایت با «بوف کور» از بسیاری عادت‌های نثر فارسی زمان خود فاصله گرفت. نثر او کوتاه، تصویری، فشرده و آکنده از تکرار است. جمله‌ها گاهی مثل نفس‌های بریده پیش می‌روند و فضا بسته و خفه می‌شود. تصویرهای آشنای ادبیات کهن در این کتاب دیگر آرام و تزئینی نیستند. در جهانی تیره و نمور دوباره ظاهر می‌شوند و معنایی دیگر پیدا می‌کنند. شاید به همین دلیل... **ادامه در سایت**

ASYMPTOTE JOURNAL

- Jul 8, 2026

Translation in the space between language and image

French-American translator and multidisciplinary artist Olivia Baes speaks with Asymptote

about translating Marguerite Duras, the celebrated French writer and filmmaker best known for *The Lover*, and her decade-long collaboration with Emma Ramadan. The conversation centers on *Six Films*, a collection in which Duras reworked six of her films into extended prose poems and monologues, creating a hybrid form between literature and cinema. Baes [Read full article](#)

ترجمه در فضای میان زبان و تصویر

اولیویا بئس، مترجم و هنرمند فرانسوی-آمریکایی، در گفت‌وگو با نشریه ادبی «اسیمپتوت» از تجربه ترجمه آثار مارگریت دوراس، نویسنده و فیلمساز نامدار فرانسوی و خالق رمان «عاشق»، و همکاری ده ساله خود با اما رمدان می‌گوید. محور گفت‌وگو کتاب «شش فیلم» است که در آن دوراس شش فیلم خود را به صورت شعرهای منثور و تک‌گویی‌های بلند بازآفرینی کرده و مرز میان ادبیات و سینما را از میان برده است. بئس توضیح می‌دهد که ریتم در ترجمه دوراس نقشی اساسی دارد و او متن را همیشه با صدای بلند می‌خواند تا موسیقی و حرکت جمله‌ها در زبان انگلیسی حفظ شود. از نگاه او آثار دوراس [ادامه](#)

MUBI NOTEBOOK

- Jul 7, 2026

Julian Radlmaier shares five images that shaped his cinema

In MUBI Notebook's Five Inspirations series, German filmmaker Julian Radlmaier, whose new film *Phantoms of July* is showing exclusively on MUBI, presents five images hanging in his apartment and explains how each one connects to his artistic development. The first is an ink drawing by Jan Bachmann that recalls friendship, idleness, and a woodland cabin they once shared. Radlmaier says that he believes in cinema as a practice of friendship. The

[Read full article](#)

پنج الهام یولیان رادلمایر برای سینما و زندگی

یولیان رادلمایر، فیلمساز آلمانی که فیلم تازه‌اش «اشباح جولای» هم‌اکنون به صورت اختصاصی در موبی نمایش داده می‌شود، در مجموعه «پنج الهام» نشریه «موبی نوت‌بوک» از پنج تصویری می‌گوید که در خانه‌اش نگه می‌دارد و هر یک به بخشی از مسیر هنری او پیوند خورده‌اند. نخستین تصویر طراحی‌ای از یان باخمان است که برای او یادآور دوستی، فراغت و کلبه‌ای جنگلی است که زمانی با یکدیگر داشتند؛ رادلمایر می‌گوید به سینما به مثابه تمرین دوستی باور دارد. تصویر دوم پرتره ورنر شروتتر است که رادلمایر در اواخر دهه ۲۰۰۰ دستیار او بود و آشنایی با او و آزادی شاعرانه سینمایش **ادامه**

ASYMPTOTE JOURNAL

- Jul 6, 2026

Kathmandu's arts and literary scene gathers momentum before the monsoon

Writing for Asymptote, Alfa M. Shakya reports on a particularly active period for arts and culture in Nepal before the arrival of the monsoon. Abinash Bikram Shah's *Elephants in the Fog* won the Un Certain Regard jury prize at Cannes, Nepal's first-ever award at the festival, while the Kathmandu International Film Festival drew packed audiences and gave the local arts community a renewed sense of confidence. Two literary festivals then took place **Read full article**

جنب و جوش ادبی و هنری کاتماندو در آستانه فصل باران

آلفا ام. شکیا در گزارشی برای نشریه ادبی «اسیمپتوت» از رونق کم سابقه رویدادهای فرهنگی نپال در هفته‌های پیش از آغاز باران‌های موسمی می‌نویسد. فیلم «فیل‌ها در مه» ساخته اینناش بیکرام شاه با دریافت جایزه هیات داوران بخش «نوعی نگاه»، نخستین جایزه تاریخ نپال در جشنواره کن را به خانه آورد و استقبال گسترده از جشنواره بین‌المللی فیلم کاتماندو نیز اعتماد تازه‌ای به جامعه هنری نپال بخشیده است. پس از آن دو جشنواره ادبی در فاصله چهار روز برگزار شدند. «جشنواره ادبیات هیمالیا و کارگاه نویسندگان» با حضور چهره‌هایی چون تریسی کی. اسمیت و پل مالدون، هر دو برنده **ادامه**

PARIS REVIEW

- Jul 6, 2026

Helene Bessette and the novel as arc lamp

Writing for The Paris Review, Kathryn Scanlan examines *Twenty Minutes of Silence* by Helene Bessette, the experimental and long-overlooked French novelist championed by Raymond Queneau, on the occasion of Kate Briggs's English translation, out July 14 from New Directions. The novel began on a seaside holiday with Bessette's two sons: one night they heard a gunshot in their hotel, and the next day read in the newspaper that a teenage boy had **Read full article**

هلن بست و رمان همچون چراغ قوسی

کاترین اسکالن در نشریه ادبی «پاریس ریویو» به رمان «بیست دقیقه سکوت» نوشته هلن بست، رمان‌نویس تجربی و

فراموش شده فرانسوی که ریمون کنو از حامیان سرسختش بود، می‌پردازد؛ به مناسبت انتشار ترجمه انگلیسی این رمان با برگردان کیت بریگز که ۱۴ جولای از سوی نشر «نیو دایرکشنز» منتشر می‌شود. جرقه نوشتن کتاب در تعطیلات بست با دو پسرش زده شد: شبی در هتل صدای گلوله‌ای شنیدند و فردا در روزنامه خواندند که نوجوانی پدرش را کشته است. او به جای بازسازی مستقیم یک پرونده جنایی، از این واقعه برای ساختن روایتی چندصدا و پرسشگر درباره جرم، مجازات، خانواده و خود قالب رمان **ادامه**

MUBI NOTEBOOK

- Jul 3, 2026

Seven word reviews from Il Cinema Ritrovato 2026

In the latest edition of its Seven Word Reviews series, MUBI Notebook asked critics, festival programmers, and film professionals attending the fortieth Il Cinema Ritrovato in Bologna to describe selected films in only seven words. The format is inspired by cinema's status as the seventh art and the growing emphasis on brevity in online criticism. The selections reflect the festival's broad program of new restorations, rare revivals, and **Read full article**

نقد هفت کلمه‌ای فیلم‌های جشنواره سینمای بازیافته بولونیا

نشریه سینمایی «موبی نوت‌بوک» در تازه‌ترین شماره مجموعه «نقدهای هفت‌کلمه‌ای» از منتقدان، برنامه‌ریزان جشنواره و فعالان سینما خواسته است فیلم‌های نمایش داده شده در چهلمین دوره جشنواره «سینما ریتروواتو» در بولونیا را تنها در هفت کلمه توصیف کنند. این مجموعه با الهام از جایگاه سینما به عنوان هنر هفتم و گرایش روزافزون فضای آنلاین به نقدهای کوتاه

شکل گرفته است. انتخاب‌ها گستره متنوع برنامه جشنواره را نشان می‌دهند و شامل نسخه‌های مرمت شده، نمایش دوباره آثار کمیاب و فیلم‌هایی از مرور کارنامه فیلمسازی چون ریتویک گاتاک، میچل لایزن، گونور نلسون و **ادامه**

MUBI NOTEBOOK

- Jul 2, 2026

MUBI Podcast revisits **Belly** and its lasting impact on hip hop cinema

The latest episode of the MUBI Podcast explores Hype Williams's 1998 feature debut **Belly**, examining how the film transformed the visual language of hip hop cinema. The discussion focuses on the movie's iconic opening robbery sequence, set to Soul II Soul's **Back to Life**, and considers how the combination of music and image became one of the defining moments of the genre. Host Rico Gagliano speaks with Soul II Soul songwriter Simon Law about the **Read full article**

پادکست موبی به «بلی» و تاثیر ماندگار آن بر سینما و هیپ هاپ می‌پردازد

پادکست موبی در تازه‌ترین قسمت خود فیلم «بلی» را بررسی می‌کند؛ نخستین فیلم بلند هایپ ویلیامز، کارگردانی که در دهه ۱۹۹۰ با ویدئوهای موسیقی هیپ هاپ به شهرت رسید. این قسمت به سکانس افتتاحیه مشهور فیلم با ترانه «بازگشت به زندگی» از گروه بریتانیایی «سول تو سول» می‌پردازد و نشان می‌دهد چگونه ترکیب تصویر و موسیقی به یکی از ماندگارترین لحظه‌های سینمای هیپ هاپ تبدیل شد. مجری برنامه، ریکو گagliانو، با سایمون لا، از بنیان‌گذاران سول تو سول، درباره شکل‌گیری این

ترانه و فضای موسیقی کلوبی بریتانیا در دهه ۱۹۸۰ گفت‌وگو می‌کند. آنتونی بودن، هم‌نویسنده داستان **ادامه**

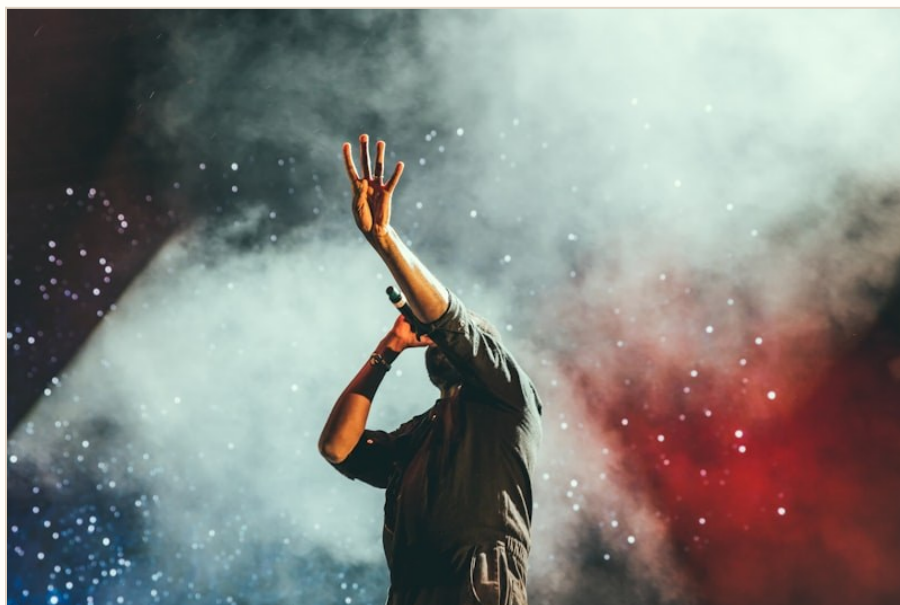
SF CLASSICAL VOICE

Christopher Thompson wins the Emerging Black Composers Project award

The San Francisco Symphony has named jazz composer and mallet percussionist Christopher Thompson the winner of its sixth annual Emerging Black Composers Project award. The Michael Morgan Prize, named for the late Oakland Symphony conductor, includes a \$15,000 commission for a new work to be performed by the San Francisco Symphony during the 2027-28 season. Also known as Master Christopher, Thompson creates work that combines contemporary art **Read full article**

کریستوفر تامپسون برنده جایزه پروژه آهنگسازان نوظهور سیاهپوست شد

ارکستر سمفونی سانفرانسیسکو کریستوفر تامپسون، آهنگساز جاز و نوازنده سازهای کوبه‌ای مضرابی، را به عنوان برنده ششمین دوره جایزه «پروژه آهنگسازان نوظهور سیاهپوست» معرفی کرد. این جایزه که اکنون به نام مایکل مورگان، رهبر فقید ارکستر سمفونی اوکلند، شناخته می‌شود شامل ۱۵ هزار دلار برای سفارش اثری تازه است که در فصل ۲۰۲۷ تا ۲۰۲۸ توسط ارکستر سمفونی سانفرانسیسکو اجرا خواهد شد. تامپسون که با نام هنری «مستر کریستوفر» نیز فعالیت می‌کند، در پروژه خود با عنوان «رفع تبعیض موسیقایی» موسیقی معاصر، جاز، سازهای کوبه‌ای و رپ نت‌نویسی شده را در کنار هم قرار داده

- Jul 8, 2026

Bay Area and Los Angeles organizations honored at Chamber Music America Awards

Chamber Music America has announced the recipients of its annual member-nominated awards, with several California organizations receiving top honors. Music at Kohl Mansion, led by Patricia Kristof Moy in Burlingame, was named Community Impact Presenter of the Year. The Telegraph Quartet, founded in Berkeley and now based at the University of Michigan, won Album of the Year for Edge of the Storm, while Camerata Pacifica, which has presented [Read full article](#)

گروه‌های کالیفرنیا در جوایز سالانه موسیقی مجلسی آمریکا درخشیدند

نهاد «موسیقی مجلسی آمریکا» برندگان جوایز سالانه خود را که با رای اعضا انتخاب می‌شوند اعلام کرد و چند گروه و سازمان از منطقه خلیج سان‌فرانسیسکو و لس‌آنجلس در میان برندگان قرار گرفتند. مجموعه «موسیقی در عمارت کول» در برلینگیم به مدیریت پاتریشیا کریستوف موی عنوان «برگزارکننده سال با تاثیر اجتماعی» را دریافت کرد. «کوارتت تلگراف» که فعالیت خود را از برکلی آغاز کرده و اکنون گروه مقیم دانشگاه میشیگان است، برای آلبوم «لبه توفان» به عنوان «آلبوم سال» برگزیده شد و «کامراتا پاسیفیکا» که ۳۶ فصل است در جنوب کالیفرنیا برنامه اجرا می‌کند، عنوان «گروه سال» را **ادامه**

- Jul 3, 2026

Paul Huang shines in San Francisco Symphony concert led by Chloe Van Soeterstede

Reviewing the San Francisco Symphony's July 1 concert for San Francisco Classical Voice, Steven Winn praises violinist Paul Huang's performance of Max Bruch's First Violin Concerto as the highlight of the evening. Rather than emphasizing technical display, Huang focused on lyrical phrasing, warmth, and musical continuity, delivering a thoughtful and deeply expressive interpretation. The orchestra responded with sensitive support, particularly in [Read full article](#)

درخشش پل هوانگ در نخستین شب کلویی ون سوترستده با سمفونی سانفرانسیسکو

استیون وین در نشریه «سانفرانسیسکو کلاسیکال ویس» در نقد کنسرت ارکستر سمفونی سانفرانسیسکو، اجرای پل هوانگ در کنسرتوی ویولن شماره یک ماکس بروخ را برجسته‌ترین بخش برنامه می‌داند. به گفته او، هوانگ به جای نمایش صرف مهارت فنی، بر ملودی‌های بلند، ظرافت بیان و پیوستگی موسیقایی تمرکز کرد و اجرایی گرم، متفکرانه و تاثیرگذار ارائه داد. ارکستر نیز در همراهی با او، به ویژه در موومان پایانی، هماهنگ و انعطاف‌پذیر ظاهر شد. کلویی ون سوترستده، رهبر مهمان فرانسوی، نخستین حضور خود را با این ارکستر تجربه کرد. منتقد با وجود تحسین دقت و حساسیت او در برخی بخش‌ها، **ادامه**

- Jul 7, 2026

The Lunchbox on stage: the musical that conquered Berkeley

The world-premiere musical *The Lunchbox*, running at Berkeley Rep since May, has sold out night after night and been extended twice; reviewing for KQED, Gabe Meline calls it, in plain terms, a bona fide hit, noting that mid-run audiences still treat it like opening night, with a buzzing lobby, standing ovations, and flower bouquets at the ready. Adapted from Ritesh Batra's beloved 2013 film, the story follows Ila, a young Mumbai wife trying to **Read full article**

جعبه ناهار روی صحنه؛ موزیکالی که برکلی را فتح کرد

موزیکال «جعبه ناهار» که از ماه مه در تئاتر «برکلی رپ» در شمال کالیفرنیا روی صحنه رفته، شب به شب با سالن پر اجرا شده و دو بار تمدید شده است؛ گیب ملین در نقدی برای KQED آن را به سادگی یک موفقیت تمام‌عیار می‌خواند و می‌نویسد تماشاگران در میانه اجراها هنوز با آن مثل شب افتتاحیه رفتار می‌کنند؛ با هیاهوی سرسرا، تشویق ایستاده و دسته‌های گل. این نمایش نخستین اجرای جهانی اقتباس صحنه‌ای از فیلم محبوب سال ۲۰۱۳ ریتش باتراست: ایلا، زن جوانی در بمبئی، می‌کوشد با آشپزی دل همسر سردمزاجش را دوباره به دست آورد، اما ظرف غذا اشتباهی به دست فرناندنز، حسابدار **ادامه**

رویدادها - UPCOMING EVENTS

Dirty Dancing Under the Summer Sky at the Crocker

Crocker Art Museum, 216 O Street, Sacramento, CA 95814

Crocker Art Museum's Movies Off the Wall summer series screens Dirty Dancing in the museum courtyard on Thursday, July 16. Doors open at 7 pm and the film rolls at sundown, turning the 1980s favorite into a relaxed outdoor evening at the museum.

سینما زیر آسمان تابستان در حیاط کروکر

Crocker Art Museum, 216 O Street, Sacramento, CA 95814

موزه هنر کروکر در ادامه مجموعه تابستانی «فیلم‌ها بیرون از دیوار»، فیلم Dirty Dancing را پنجشنبه ۱۶ ژوئیه در حیاط موزه نمایش می‌دهد. برنامه از ساعت ۷ عصر آغاز می‌شود و نمایش فیلم با غروب آفتاب شروع خواهد شد؛ شبی دلنشین در فضای باز موزه با یکی از محبوب‌ترین فیلم‌های دهه هشتاد میلادی.

Jazz Night at the Crocker with Clairdee

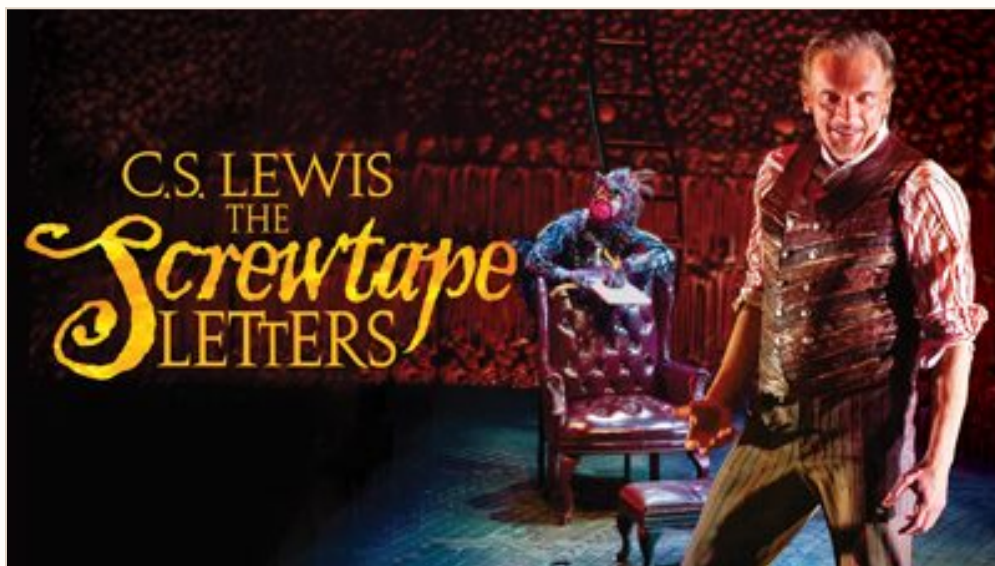
Crocker Art Museum, 216 O Street, Sacramento, CA 95814

Crocker Art Museum's summer Jazz Night series welcomes vocalist Clairdee on Thursday, July 23. Known for her warm, story-driven readings of jazz standards, she performs from 7 to 8:45 pm, with seating from 6:30 pm.

شب جاز کروکر با صدای کلردی

Crocker Art Museum, 216 O Street, Sacramento, CA 95814

مجموعه «شب جاز» موزه هنر کروکر پنجشنبه ۲۳ ژوئیه میزبان کلردی، خواننده شناخته شده جاز است؛ صدایی گرم و روایتگر در بازخوانی استانداردهای جاز. اجرا از ساعت ۷ تا ۸:۴۵ شب برگزار می شود و نشستن تماشاگران از ساعت ۶:۳۰ آغاز خواهد شد.

C.S. Lewis' The Screwtape Letters at Harris Center

Harris Center for the Arts, 10 College Parkway, Folsom, CA 95630

Harris Center for the Arts in Folsom hosts C.S. Lewis' The Screwtape Letters on July 25 and 26, 2026, a faithful and wickedly funny stage adaptation of the classic novel. Framed as correspondence from a senior devil to his nephew, the play turns Lewis' meditation on temptation and the human soul into sharp, theatrical satire.

نامه‌های اسکروتیپ اثر سی اس لوئیس، در هریس سنتر

Harris Center for the Arts, 10 College Parkway, Folsom, CA 95630

هریس سنتر در فولسوم نمایش نامه‌های اسکروتیپ اثر سی اس لوئیس را در ۲۵ و ۲۶ ژوئیه ۲۰۲۶ روی صحنه می‌برد، اقتباسی وفادار و به‌شدت طنزآمیز از این رمان کلاسیک. نمایش که در قالب نامه‌هایی از یک شیطان کهنه‌کار به برادرزاده‌اش روایت می‌شود، تأمل لوئیس درباره وسوسه و روح انسان را به طنزی تیز و تئاتری بدل می‌کند.

Shakespeare's Twelfth Night, 1966 Style

Art Court Theatre, Sacramento City College, 3835 Freeport Blvd, Sacramento, CA

The Sacramento Shakespeare Festival stages Twelfth Night, the beloved comedy of shipwrecks, disguises, and mistaken love, reimagined in 1966 Philadelphia. Directed by Lori Ann DeLappe-Grondin and Christine Nicholson, performances run through July 26 at the Art Court Theatre.

شب دوازدهم شکسپیر با چاشنی دهه شصت

Art Court Theatre, Sacramento City College, 3835 Freeport Blvd, Sacramento, CA

جشنواره شکسپیر ساکرامنتو «شب دوازدهم»، کمدی محبوب کشتی شکستگی و تغییر چهره و عشق‌های اشتباهی را این بار در حال و هوای فیلادلفیای ۱۹۶۶ روی صحنه برده است. این اجرا به کارگردانی لوری آن دلپ گروندین و کریستین نیکلسون تا ۲۶ ژوئیه در تئاتر آرت کورت ادامه دارد.

SmorgasJOON: A Celebration of Iranian Angeleno Culture at Smorgasburg LA

Row DTLA, 777 S Alameda St, Los Angeles, CA 90021

Farhang Foundation and Smorgasburg, America's largest weekly outdoor food festival, present SmorgasJOON, a one-day celebration honoring the vibrant heritage of Iranian Angelenos through food, art, music, shopping, and cultural experiences. The open-air festival brings the sights, sounds, and flavors of Iran to the heart of downtown Los Angeles at Row DTLA, from 10 AM to 4 PM, with free entry for all.

اسمورگسجون؛ جشن یکروزه فرهنگ ایرانیان لس آنجلس

Row DTLA, 777 S Alameda St, Los Angeles, CA 90021

بنیاد فرهنگ با همکاری اسمورگسبرگ، بزرگترین جشنواره هفتگی غذای فضای باز آمریکا، رویداد یکروزه «اسمورگسجون» را برگزار می‌کند؛ جشنی برای میراث زنده ایرانیان لس آنجلس با غذا، هنر، موسیقی، بازارچه و تجربه‌های فرهنگی. این جشنواره روباز رنگ‌ها، صداها و طعم‌های ایران را به قلب مرکز شهر لس آنجلس در مجموعه Row DTLA می‌آورد و از ساعت ۱۰ صبح تا ۴ عصر با ورود رایگان پذیرای همه است.

Alicia Keys' Hell's Kitchen Comes to Sacramento

SAFE Credit Union Performing Arts Center, 1301 L Street, Sacramento, CA 95814

Broadway Sacramento presents Hell's Kitchen, the Tony winning musical built on Alicia Keys' songbook, July 29 through August 9 at the SAFE Credit Union Performing Arts Center. Seventeen-year-old Ali comes of age in a Manhattan apartment tower filled with music, in a story inspired by Keys' own youth.

نیویورک آلیشیا کیز روی صحنه ساکرامنتو

SAFE Credit Union Performing Arts Center, 1301 L Street, Sacramento, CA 95814

برادوی ساکرامنتو موزیکال برنده تونی «آشپزخانه جهنم» را که بر پایه ترانه‌های آلیشیا کیز ساخته شده، از ۲۹ ژوئیه تا ۹ اوت در مرکز هنرهای نمایشی SAFE اجرا می‌کند؛ قصه بلوغ علی، دختری هفده‌ساله در برجی پر از موسیقی در منهن، با الهام از نوجوانی خود آلیشیا کیز.

The Crystal Affair at Harris Center

Harris Center for the Arts, 10 College Parkway, Folsom, CA 95630

Harris Center for the Arts in Folsom marks fifteen years of bringing performing arts to the Sacramento region with The Crystal Affair on August 15, 2026. An elegant pre-concert party is followed by the Folsom Lake Symphony performing iconic film scores by John Williams, honoring the orchestra that first opened the center fifteen years ago.

جشن کریستال، پانزدهمین سالگرد هریس سنتر

Harris Center for the Arts, 10 College Parkway, Folsom, CA 95630

هریس سنتر در فولسوم پانزدهمین سال فعالیت خود در عرصه هنرهای نمایشی منطقه ساکرامنتو را با جشن کریستال در ۱۵ اوت ۲۰۲۶ گرامی می‌دارد. شب با یک مهمانی مجلل پیش از کنسرت آغاز می‌شود و سپس ارکستر سمفونیک فولسوم لیک قطعات ماندگار فیلم به آهنگسازی جان ویلیامز را اجرا می‌کند، یادبودی برای ارکستری که پانزده سال پیش نخستین اجرای افتتاحیه این مرکز را برعهده داشت.

Turandot: To the Daughters of the East Opens in Venice With Iranian Artists

Palazzo Cavalli-Franchetti, San Marco 2847, 30124 Venice, Italy

Farhang Foundation presents Turandot: To the Daughters of the East at the historic Palazzo Cavalli-Franchetti in Venice, Italy. The exhibition features new and iconic artworks from 11 artists spanning multiple genres, reclaiming the Persian roots of the Turandot legend, a tale that traveled from Nizami's poetry to Puccini's opera, and dedicating it to the women of Iran and the East. On view through October 31, 2026, with free admission.

توراندخت در ونیز؛ ادای احترام به دختران شرق

Palazzo Cavalli-Franchetti, San Marco 2847, 30124 Venice, Italy

بنیاد فرهنگ نمایشگاه «توراندخت: تقدیم به دختران شرق» را در کاخ تاریخی کاوالی-فرانکتی ونیز برگزار می‌کند. این نمایشگاه آثار تازه و شاخص ۱۱ هنرمند را در ژانرهای گوناگون گرد آورده و ریشه ایرانی افسانه توراندخت را بازپس می‌گیرد؛ قصه‌ای که از شعر نظامی تا اپرای پوچینی سفر کرد و اکنون به زنان ایران و شرق تقدیم می‌شود. نمایشگاه تا ۳۱ اکتبر ۲۰۲۶ با ورود رایگان برپاست.

OWRANG INSTITUTE

بنیاد هنر و فرهنگ اورنگ

Arts • Culture • Education • Community

A creative home for publication, podcast,
events, and cultural connection.

OWRANG WEEKLY

Bilingual arts
publication

OWRANG ECHO

Podcast &
cultural audio

EVENTS & CLASSES

Programs, talks,
workshops

MEMBERSHIP

Join • Support •
Connect

EXPLORE OWRANG.ORG

Visit, listen, read, and join the community.

owrang.org